

Et mina aga keslegi inimese wõlgnik ei taha olla, palun hárra Kiwi, minu kepi alumiise otsa sisu, nende inimestele ára jagada, kelle nimed sáál tähendatud."

Suure pónerwusega sai alumine pool mahamurtud keppist sinna tootud ja wõru alt ára fruitud.

Esi tuli üks pisike pak wálja, selle páál-kirjaga, „Minu õe, „susí“ perenaesele. „See tegi seda wárisewa kättega lahti. Sáál sees oli üsna uuks kümne kopikune hõberaha, „Leibasuppi eest ilma munata!“ Wenna wiljakaupleja paks oli kolmkümend kopikud „kontide ja hapukapsaste eest“. Kolmas pak oli ühe tádile, selle sees oli kümme kopikud „ühe kruusi hapu piima eest!“ Neljandama pakist kulus „roosikrants“ wálja, fogukonna nõuunikule. Ja siis see viimane oli hárra valitsusenõunikule soovitud. Sáál lamesid roosa paberit sees viis kopikud „ühe klaasi napsi eest!“ Ké „tolu Matsil“ seekord, kui temal veel alvasti läks, nii isandlikult maitseenud oli!"

See ettendus, mis nüid leinamajas selle járele tuli, ei lase ennast mitte nimetada.

Siin on veel tähendada, et „tolu Matsi“ párandaja „Lupak“, — nii kórvast tâhele panna; on kirjaniku tööde läbi juba amu ennast üles uppitanud, et nõbu párandust temal sugugi hâdapáraast tarvis ei olnud, fest et ta oma armsa sugulaaste seltsis, oma elu páále mitte julge ei wõinud olla. Meemad tungisid igast küljest ja náitasid selgeste, kui isemeelne inimeste loomus ometegi on, kus selle tühja raha páraast oma kasu nõudsisid.

„Susí“ perenaene ja tema wend andsid Lupakale súks, et ta kóik oma poole kiskuda, a sellepáraast kepi katki murdnud!

Selle páále andis hárra „nõuunik“ tâáda, et kepi murdmise fraks sáält poolt kulda ol nud, kus wiljakaupleja ja selle õbe seisnud.

Üks tádi tahtis jálle náinud olewad, kui põhjanidige nõbu, „tolu Matsi“ kepi kórvase murdnud, ja eht wahast ka katki murdnud. Warsti selle járele karis seesama, et